

ARADI KÖZLÖNY

POLITIKAI, TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI NAPILAP.

SZERKESZTŐSÉG:

az aradi és csanádi egyesült vasutak palotájában, földszint.
Késiratokat nem adunk vissza.

Telefon-szám: 151.

ELŐFIZETÉS: Helyben 1 évre 12 frt, 1/2 évre 6 frt, 1/4 évre 3 frt. 1 óra 1 frt. — Vidéken 1 évre 14 frt, 1/2 évre 7 frt, 1/4 évre 3 frt 50 kr. 1 óra 1 frt 20 kr.

HIRDETÉSEK: 6-hasábos petit sor egyszer 8 kr, minden következőnél 6 kr. Bélyegdíj külön 30 kr. Nyilv. sora 20 kr.

KIADÓ-HIVATAL:

ARADI NYOMDATARSASÁG (az aradi és csanádi egyesült vasutak palotájában.)

Telefon-szám: 151.

A tanfelügyelők.

Arad, augusztus 8.

Az ország tanfelügyelői kara tudvalévőleg vasárnapon nagy számu küldöttség által üdvözölte új miniszterét. A küldöttség vezetője által mondott beszédben az ilyen alkalmakkor használt szintelen banális hang helyett feltűnő élesen domborodott ki tanfelügyelőink általános elkeseredése, mert általánosnak kell vennünk, miután egy ilyen ünnepélyes aktus alkalmával, 32 tanfelügyelő jelenlétében, azoknak — és bizonyára a többi távollevőknek is — hozzájárulásával mondatott el.

Tóth József pestmegyei tanfelügyelő, a küldöttség szónoka, már beszéde elején érintette, hogy: *gúny volt igen sokszor munkánk jutalma.* Azután pedig következő megdöbbenően szomorú szavakkal végzé mondókáját: *Halóban e testület; 25 éves fenállása óta hatáskörében, önhibáján kívül, nemcsak hogy nem fejlődött, de sőt, minden más hivatali körrel szemben bizonyos stagnálás tapasztalható rajta, működési körében megkötöttség, tekintélye és erélye kifejleszthetőségének rovására akadályozó korlátok közé szorítottatván.*

Azt hinné az ember, hogy e feltűnő szavak talán túl mentek azon a határon, melyen a szónoknak nemcsak az ünnepélyes alkalom-, hanem a tényleges bajokkal szemben is belül kellett volna maradnia, ám Pestmegye nagyérdemű tanfelügyelője a mondottakat is csak izleltetőnek tekinté, miután kéri, hogy engedtes-

sék meg a tanfelügyelői karnak az iránt *»a mit most első tisztelgése alkalmával el nem mondhat, felterjesztéssel élnie.«*

Bár nem tartozunk azok közé, kik a tisztviselőseget az adózó polgárok filléreiből elősködő parazita hadnak nézik, de másrészt egy-egy hivatali kar sérelmeit se vesszük országos ügynek s jobb szeretjük, ha azok inkább a hivatalos uton, semmint a forumon tárgyaltnak s intézetnek el.

De ha egy oly rendkívül fontos hatáskörrel bíró előkelő kar, mint a tanfelügyelőké, olyanokat mondat vezérszónoka által ország-világ előtt a miniszterének, mint a mit Pestmegye tanfelügyelője mondat, akkor e testület szervezetében oly rendkívüli bajoknak kell létezniök, melyek nem egyedül a testületi tagokat érintik egyénenként és együtt személyükre nézve, hanem károsan, sőt megdöbbenőleg veszélyesen kell hogy visszahassanak magára azon elsőrendű nemzeti érdekre, melyet ápolni, védeni, fejleszteni volnának hivatva.

Valóban, a tanfelügyelői kar keserű feljajdulásában nem csupán a rosszul dotált vagy munkával túlhalmozott tisztviselőnek sérelme nyert kifejezést, hanem a veszett pozícióra állított, komolyan nem vett közegeknek magasztos hivatásuk elárultatása fölötti harag és szégyenérzete tört ki belőlök, az üdvözet és tisztelgés komolyan ünnepélyes perczében.

Aivinczy katonái bizók, a kiket doronggal küldenek abba a harcba, me-

lyet a magyar nemzeti művelődés érdekében kellene vívniök a felekezettek és nemzetiségek kettőben erődített s az ellentétlenség leghatékonyabb fegyvereivel védett sánczai ellen; és még így és ezzel sem szabad senkit se valahogyan bántaniök. *»Erejükhez mérten mindent, de mindent úgy kell tenniök, hogy azzal az egyes állampolgár érzelmét ne sértsék, nehogy az iskola, melynek igazi feladata a békéltetés, nemzetiségi izgalmak és kérdések szülőhelyévé válják. Ugy kell eljárniök minden iskolában, hogy az ország törvényeinek érvényét szerezzenek, de a mellett fájdalmat ne okozzanak azoknak, a kik nemzeti szokásaikhoz ragaszkodnak. Az iskola nemzetiségi kérdéseiben nem általános rendszabályokkal fogunk rendet teremteni, hanem akkor, ha a bár legkisebbnek látszó és sokszor mégis nagyon kényes esetekben kellő tapintattal intézkedünk, s lehetőleg nem cselekszünk más-sal olyat, a mi fájna nekünk, ha velünk történnék meg.«*

Igy körvonalozta a miniszter az ő válszában a tanfelügyelői kar feladatának teljesítése körül szem előtt tartandó eljárását, a mi pedig nagyon bajos volt eddig s lesz ezután is rájuk nézve, midőn e feladat épen abban állana, hogy szigoruan ellenőrizzék ama törvények végrehajtását, melyeknek kijátszására épen a hivatkozott nemzetiségi iskolákban legfelsőbb tanhatóságuktól az utolsó tanítóig mindent, de mindent elkövetnek.

Egyébként hiszen jóformán felesleges

Az „Aradi Közlöny“ tárczája.

Az utolsó Haros.

— Az „Aradi Közlöny“ eredeti tárczája, —

[3] Irta: Kocsma Mihály.

(Folytatás.)

Mikor az inas trenirozott szolgartinnal feladta Harosnak az atlaszbélésű császár kabátot, a kis Ilma sorsa már el volt dölve. Harosnak negyvenkét nap múlva háromszáz-ezer frtot kell kifizetni, pénze pedig nincs, hanem Rékassy Margit vőlegényének Stern Ignác mindig ad háromszáz ezer forintot, hogy Haros báró kifizethesse vele adósságát. Fel-pattantotta órája fedelét: tizenegyet mutatott a finom kis arany mutató. Kiszólt az inasnak:

— Kocsimat.

Felórával később már Rékassy Ferencz dolgozó szobája kényelmes foteljében ült Haros. Szemben vele ült az öreg Rékassy s kissé reszkető kezeivel simogatta mellére csapódó fehér, ezüstös szakálát. Épen Haros beszélt:

— Nyílt leszek. Nem tagadom, hogy bárói koronámnál és kék véremnél egyebem nincs, hanem Margit kisasszony nem pénzével, de lelkével kötött le.

Erzelmemen kívül, hogy koronám felére a hozományyal, ezt elbíralni önre bízom.

Itt elhallgatott, úgy érezte, hogy arcába több vér szaladt, mint kellett volna, nyílt akart lenni s nem tudott, nem merte ennek a tisztességes arcának a szemébe mondani: bi-

zony csak pénz kell. Rékassy pár csöppet ivott az előttük álló finom cognacos poharak egyikéből, aztán Harosra függesztette szemét.

— Báró ur, ha ön nem mondta volna azt, mit mondott anyagi helyzetéről, tudtam volna mégis. A Harosok sokkalt ismertebbek, sem-hogy ezt ne tudnók róluk. Az érzelme csakis leányomat illeti, ezért arra csak leányom ad-hatja meg a választ. En szivesen járulok hozzá, ha leányom érzelmét megértette.

— Akkor hát rendben volnánk — szólt Haros és felállva kalapja után nyult, most Margit kisasszonynál fogok vizitálni, végre is ez olyan dolog, miről meg kell minél előbb bizonyosodni.

— Helyes.

Haros kezét nyujtá, az öreg Rékassy megfogta mindkét kezével, szinte belé kapaszkodott s hangja még remegett is mikor mondat:

— Viselje ön magát nemesen és leányom apja gyermekének fog bizonyulni.

Hirtelen elfordult s mintha a szemüvegét igazította volna, Haros ajkán meg pillanatnyi mosoly villant meg, hogy a reá következőben komoly arcuzal meghajtvá magát távozzék.

Szegény öreg, ha látta volna azt a mosolyt, mely némaságában is azt mondat: meg-csalnak agg hiszékeny, ellopják a pénzemet, akkor talán le tudta volna győzni még erős szenvedélyü vágyát a kilenczágú korona után, talán még ő tudta volna lebeszélíni szerelmes, tiszta szívü leányát szüz vágyáról, de az

ő tekintetét szeméin átfutó köny ködje borította.

Haros pedig a hölgyek szalonja felé tartott. A szalonban csak Margit volt. Már órája hogy egyedül ül a bársonyos karszék puhán ölelő karjai között. Abrándozott. Tegnap különös napja volt. Sztáray volt náluk, ez a dalias jellemes és elegáns férfi. Aztán olyan különösen viselte magát, mint még sohasem. Eddig mindig nyugodt, szentelen volt arca, ismai szinte parancsszóra működtek és tegnap izgatottnak látszott, hangja remegett s csodás szépen beszélt.

Margit belenézett a tükörbe s visszánézte saját magának onnan kitekintő nézését, majd akaratlanul megnyíltak ajkai.

— Hogy is mondat!... Van valahol messze egy fényes, aranyos ország, s van annak egy bájos királynője. Karosu, magas alak, tojásdad arcán a halvány pir, mint hajnal csodás fénye, fekete madonna szeméiben gyémánt sugár tüze, mely elő-elő tör az álmagat tekinteten, ives szemöldöke szinte összeér egyes vonalban lefutó orra felett s egész lenyében bizarron és mégis harmonikusan olvad össze a szenvedélyes idegesség s a szüzies szendesség.

Margit lehunyta szemét, s elhallgatott. Mikor újra felvetette hosszú, árnyat vető, selymes pillát, s újra belenézett a tükörbe, szinte megdöbben, mert onnan többé nem az ő képmása nézett vissza reá, hanem annak a Sztáray mesélte fényes, aranyos országnak bájos királynője, s fejében összekuszálódott a mese többi szála, csak arra emlékezett, hogy volt a

